

M. Špalkova — Jožef Gruden:

☞ ptičku, ki je zmrznil.

Bila je tiha, mrzla noč.

Nad ledeno pokrajino je brila mrzla burja. Gorje mu, kdor je bil tedaj v gozdu!

Kadar je v golih vejah zažvižgal divji sever, si čul v mrzli noči slabotno ptičje čivkanje. »Kako me ta mraz boli, boli!« Droben ptiček je vzdihoval... Kakor kepica se je stisnil k deblu.

»Premrle so mi nožice, telo trepeče, srcé se ustavlja! Mili Bog, zmrznil bom, zmrznill!« je tožil prepadli ubožček.

In spet je zatulila burja preko pokrajine. Mesec je vzhajal. Belí, smehljajoči se mesec. Pramene blestečega svita je lil na sneg, ki je bil od strupenega mraza kakor okamenel. Na hladni beli preprogi je bil opaziti temen madež. Zmrzli ptiček... A mraz ga zdaj več ne boli, ledena burja več ne straši uboge glavičice...

Sanja o solnčecu, o belem cvetu, prijaznem maju, o zrelih češnjah.

Jan Fr. Hruška — Jožef Gruden:

Mačka in miška.

Mačka je ujela na kašči miško. Pa je ni pojedla, ampak jo je nesla mladim v gnezdo na seno.

Uboga miška, kaj je morala pretrpeti! Štiri mucke so si urile mehke krempljce na njej. Poizku-